

Hat hét Ausztrália keleti partján

5. rész – Irány a tengerpart

A harmadik hét hétfőjén elindulunk délre: irány Sydney. Közel 1200 km, plusz Canberra 420 km. Két hetet szántunk rá, végig a tengerparton, campingezve.

Bepakoljuk a kemping cuccot és a bőrdíjainkat Lajos Toyotájába (Hillux), elindulunk az 1. számú, tengerparti Pacific Highway-n. Nagy a forgalom.

Gold Coast, Main Beach, Surfers

Byronban van Krokodil Dundee étterme. Rengeteg a fiatal, csinosak a lányok, de egy kicsit flancos hely. Találkoztunk egy fekete Abóval: kerékpárján vitte mindenét: hálósákját, serpenyőjét, lámpását, ruháit, pléhbögréjét, kanalat-kését, szóval az egész életét... nem fotóztam le. Hajlék-talant viszont nem láttunk sehhol.

Broken Head a következő, ahol sátrat állítunk. A tengerpart itt 2 km hosszú, homokföveny, pár méterre a sáttortól. Keve-

Reggel nem tudtunk sokáig aludni: a *kookaburrák* – a 'kacagójancsik' – már pirkadatkor rákezdnek műsorukra.

Kookaburrák

A vadpulykák (ezek vadak?), leszálltak az óriási banyafáról (araukária fenyő), ott matattak a sátor körül. Az üres sörösdobozok nemigen tetszettek nekik. De jöttek a sirályok, íbiszek, papagájok és a póling. Igen, az emberek költöztek be az ő territóriumukba, az őserdő már a camping mögött kezdődik!

Másnap szakítunk időt a *Head Rock* parkerdőre: őserdő, dzsumbuj, madarak, vadpulyka-halom (ebben költenek, mint a krokodilok), majd alattunk sziklák. Az egész valamikor a *Bundjalung* törzsé volt (még jó, hogy kiírták egy táblára, miután gyakorlatilag kiirtották ezt a törzset is). Az aboriginalok egyébként kétszáz évvel ezelőtt 600 ezren lehettek, de a húszadik századra 50 ezren maradtak: irtották őket – szó szerint –, vagy a fehér ember betegségei vitték el, mint az indiánokat.

A tengerparton mindenütt zuhanyozó, öltöző, lábmosó, WC, és a parkban gázos szték-sütőhelyek! Szemét sehhol, de ha mégis, összeszedik, felseprik, lemosás, lefestik, lenyírják. Rendnek kell lenni a pálmák alatt! Szeretik a rendet! Ez is tetszik!

R.P.

Gold Coastnál- sörleves után.

Paradise. Homokföveny, napfény, hullámok, szörfösök, felhőkarcolók: tényleg csodálatos, nem csak a szörfösöknek. Egyébként több ezer kilométer ilyen és még szebb homokos tengerpartjuk van az ausztráloknak.

Jó lenne belőle néhány kilométer itthon.

Aztán *Byron Beach!* Lord Byron nagyapjáról nevezte el még Cook kapitány. Itt van Ausztrália legkeletibb pontja a *Cape Byron-on (Most Eastern Point of Australia).*

Ausztrália legkeletibb pontja

A Light House parkolója elég drága, forróság, pára, turisták. Lent a sziklafal alatt óriásteknősök, az ezerszínű, hullámzó Csenedes Óceánban. Az óceán egyébként soha nem volt csenedes!

Illetve egyszer igen, mint Cook kapitány. Állítólag amikor megpillantotta, akkor véletlenül csenedes volt, ekkor nevezte el Pacific, azaz Csenedes Óceánnak.

sen vannak, hiszen hétfő van, és kezdődik az iskolaszézon. Fürdés a hullámzó tengerben, a zuhany után mondom Gyulának, na, most már jön a sör! Azt kérdezte: „Hol”?

Megint leégtünk, most mind a hárman.

Mert aki boldogít mást...

...boldog csak az lehet. – hangzott a zsol-táréneklés során, mellyel az Evangélikus Egyház Déli Egyházkerületének diakóniai munkatársait összehívó találkozó kezdődött Szarvason, az Ótemplomi Gyülekezeti Teremben, a múlt héten szombaton.

A kezek evangéliuma címmel meghirdetett találkozóon Lázár Zsolt, a házigazda gyülekezet igazgató-lelkésze köszöntötte a résztvevőket, majd az egyházkerület püspöke, Gáncs Péter szövegét a diakóniai munkatársakhoz. Bűnbánóan kezdte szavait, amiért a hűséges, csendes, háttérben dolgozó diakóniai munkatársaknak eddig még nem szerveztek találkozót, de most, hogy az Evangélikus Egyházban a diakónia évét hirdették meg 2009-re, ez is megtörtént, s nem máshol, mint a „diakóniai nagyhatalomként” számontartott Szarvason. A püspök településenként köszöntötte a résztvevőket: a Pécsről, Kaposszekcsőről, Sárszentlőrincről, Budapestről, Kecse-

métről, Kiskőrösről, Békéscsabáról, Tótkomlósról, Orosházáról, Kondorosról érkezőket, a szarvasi Újtemplomi és Ótemplomi gyülekezetek képviselőit. A köszöntőket követően Smidéliusz András, püspöki titkár és teológus doktorandusz tartott előadást, melyben a szociális munka keresztény szeretetszolgálatiá válásáról értekezett. A rövid szünetet követően ezután Szabóné Mátrai Marianna püspökhelyettes beszélgetett D. Keveházi Lászlóval, a Gaudiopolis első miniszterelnökével. A beszélgetésből egy nagyszerű ember portréja rajzolódott ki, az 1909-ben született Sztelho Gábor evangélikus lelkész portréja, aki a háború éveiben és azt követően szervezte és alapította meg az árván maradt gyerekek városállamát, Gaudiopoliszt, az Öröm Városát.

A diakóniai munkatársak találkozója ebéd után csoportbeszélgetésekkel folytatódott, s egy összegző fórumot követően májusfa állítással zárult.